

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΔΔΑΣ ΛΟΥΛΑΣ ΣΥΜΕΛΙΔΟΥ. *Διθούσα Ἑλληνικῆς Δέσσης*. (24

Δεκεμβρίου)

Ἡ Συμελίδου ἔλλειψε χρόνια ἀπτὴν πόλιν μας σπουδάζοντας στὰ εὐρωπαϊκὰ καλλιτεχνικὰ κέντρα. Εἶναι τελειόφοιτη τῆς Ἀκαδημίας τῆς Φλωρεντίας, ἀπτὰ πὺδ ἐξελιγμένα ἐπίσημα νὰ ποῦμε καλλιτεχνικὰ ἰδρύματα τῆς Εὐρώπης. Φυσικὰ γιὰ τὸν ἀρτίστα, τὸ δημιουργό, τὰ διπλώματα καὶ οἱ τίτλοι δὲν ἔχουν σπουδαία σημασία, ἀλλὰ ἡ συστηματικὴ μελέτη εἶναι γεγάλο βοήθημα γιὰ τὴν κατάρτιση τοῦ τεχνίτη στὴν ἀποψη τοῦ *métier*. Ἐπειτα ὅταν ξήσεις σ' ἓνα κέντρο πλουτίζεις καὶ πλαταίνεις τὴν ἐμφυτὴ κλίση σου καὶ μὲ τὴν ἐπικοινωνία τῶν μεγάλων δημιουργῶν γίνεσαι πὺδ ἀπαιτητικὸς ἀπτὸν ἑαυτό σου.

Ἡ Συμελίδου πραγματικὴ ἀρτίστα στὴν ψυχὴ μὲ τὴ συστηματικὴ μελέτῃ ἀπόκτησε τὴν πλέρια γνώση τῆς τεχνικῆς. Ἡ ἐκθεσὴ τῆς πὺδ περιλαμβάνει καὶ πολλὲς μελέτες τῆς μᾶς δείχνει τὴ στέρεη βάση τῶν ζωγραφικῶν τῆς τάσεων. Ἡ κατανόησή τῆς τῆς ζωγραφικῆς οὐσίας, τὸ μαεστρίδιο σχέδιό τῆς καὶ τὸ ἐντεχνο συνδυασμὰ τῶν στοιχείων τῶν ταμπλῶ τῆς, μ' ὅλο πὺδ βέβαια εἶναι φανερὴ ἡ περιοχὴ Σχολῆς, εἶναι βαρυσήμαντα ἐφόδια γιὰ τὴν ἐξέλιξή τῆς.

Οἱ ἐλαιογραφίες τῆς πὺδ μᾶς παρουσίασε, χῶρια ἀπὸ τρεῖς τέσσερις τῆς παλῆας τῆς τεχνοτροπίας πὺδ ἐκτέθηκαν γιὰ νὰ δείξουν τὴν τωρινὴ καλλιτεχνικὴ τῆς ὠρίμανση, εἶναι στιβαρῆς διάθεσης καὶ σπάνια δεξιότητας στὴν ἐκτέλεση· τὰ ἀτομικὰ προτερήματά τῆς εἶναι καταφανῆ. Οἱ μελέτες τῆς, — πὺδ δὲν εἶναι πὺδ μελέτες ἀλλὰ συνθέσεις μὲ ἀξιώσεις — στὸ γυμνὸ κυρίως ἔχουν δύναμη καὶ ἀρμονικότητα. Ἡ ζωγραφικότητα ἰδίως τῶν ἀριθμ. 28, 36, 24 ἱκανοποιεῖ πλήρως αἰσθητικά. Τὰ τοπεῖα πὺδ εἶδαμε δουλεμένα τὰ περισσότερα στὴν Ἰταλία καὶ στὴ Γερμανία ἔχουν ἐντονα ἀποδομένα τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ τοπεῖου. Ἰδιαίτερη αἴσθηση ἔκαναν οἱ ἀριθμ. 74, 2, 39, 76 καὶ 52.

Σπάνια παρατηρήσαμε σὲ ἐκθέσεις *natures-mortes* σὰν τῆς Συμελίδου. Τὰ χρώματά τῆς καὶ ἡ ἐναρμόνιση τῶν ἀψυχῶν μὲ τὴ δόκιμη κατάρτισή τῆς στὸ *métier* μᾶς παρουσίασαν ὠραῖες *natures-mortes*. Ξεχωριστὴν ἐντύπωση ἔκαναν οἱ ἀριθμ. 64, 54, 68, 62, 6, 59 καὶ 61.

Γενικὰ ἡ ἐκθεση ἐνδιέφερε πολὺ τοὺς φιλότεχνους καὶ τοὺς μελετητὲς τῆς ζωγραφικῆς. Γιὰ τὴ Δδα Συμελίδου ἔχομε πολλὲς ἐλπίδες ἂν φύγει ἀπτὸ στενὸ καλλιτεχνικὸ περιβάλλον τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ἀληθινὸ ἀριστουργηματάκι ἦταν τὸ τελευταῖο τῆς ἔργο ἡ «*Léda*» τὸ σκίτσο μιᾶς μεγάλης σύνθεσῆς τῆς. Καθόλου κουρασμένο, σὲ μιὰ προηγμένη ἀντίληψη, μᾶς ἄρεσε πολὺ.

Καὶ ἓνα ἀστεῖο: Οἱ μελέτες στὸ γυμνὸ πὺδ περιλάβαινε ἡ ἐκθεση προσκρούσαν φαίνεται στὴ σεμνοτυφία μερικῶν μερικῶν. Ἡ ἀνίδεια καὶ ὑποκριτικὴ αὐτὴ στάση ἀνθρώπων πὺδ ζοῦν στὰ 1931 στὸ κοσμοπολιτικὸ περιβάλλον τῆς Ἀλεξάνδρειας εἶναι χαρακτηριστικὴ. Καημένη Τέχνη!

P. Σ.